

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/42/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200763
Dátum vydania rozhodnutia:	18.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200763.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: H. X., IČO: 40060039, so sídlom v T., R., zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Foltýnom, so sídlom v Nitre, Školská 3, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/224/14510-75726/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/163/2011-43 zo dňa 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/163/2011-43 zo dňa 24. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom č. k. 11S/163/2011-43 zo dňa 24. apríla 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len žalovaný) č. I/224/14510-75726/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Šurany č. 633/230/4252/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za porušenie ustanovenia § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 222/2004 Z. z.) za zdaňovacie obdobie júl 2009 vo výške 7386,85 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v postupe daňových orgánov oboch stupňov nezistil pochybenie, riadili sa procesnými zásadami upravenými v zákone č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.). Krajský súd uviedol, že dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu a správca dane pri výkone daňovej kontroly vychádza z prezumpcie neviný; v

pripade zistenia skutočností, následkom ktorých dôjde k úprave daňovej povinnosti, povinnosťou správcu dane je dokázať daňovému subjektu, že postupoval nesprávne, čo sa v predmetnej veci stalo. Z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu vyplynulo, že obchodné transakcie so spoločnosťami BAT-Forest, s.r.o., KASTAV SK, s.r.o., PKW, s.r.o. a R.P.B., s.r.o., tak ako ich deklaruje žalobca, sa reálne neuskutočnili a nezodpovedajú realite, preto sa v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. zdaniteľné plnenie neuskutočnilo a žalobcovi nevznikol nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty; predložené faktúry boli len formálne. Fyzická existencia tovaru nebola takisto preukázaná. Žalobca v preverovanom zdaňovacom období nevedel preukázať reálne plnenie dodaného tovaru. Konateľ KASTAV SK, s.r.o. nepoprel vystavenie faktúr, avšak bližšie informácie si nepamätal, aj keď išlo o krátke obdobie medzi realizáciou dodávky a jeho výsluchom, uviedol tiež, že mu boli odcudzené účtovné doklady vzťahujúce sa na kontrolované obdobie. Za dodaný tovar mal žalobca zaplatiť čiastočne v hotovosti pri odovzdaní tovaru, čo však nezodpovedná vystavenému výdavkovému dokladu o prijatí celej fakturovanej sumy 60 000 € od žalobcu. Spoločnosti, s ktorými žalobca obchodoval, nevedeli vierohodne v súlade s daňovými predpismi preukázať, ako s nakúpeným tovarom naložili, nemali k dispozícii účtovnú evidenciu, prípadne so správcom dane nekomunikovali. Z výpovede údajnej konateľky spoločnosti BAT-Forest, s.r.o. E. U. vyplýva, že nevie o tom, žeby bola konateľkou uvedenej spoločnosti, nevlastní žiadne doklady týkajúce sa tejto spoločnosti, poprela akékoľvek obchodné transakcie, nič nepodpisovala a konateľa spoločnosti BAT-Forest, s.r.o. Z. X., zapísaného v obchodnom registri, nepozná.

Krajský súd vyhodnotil námietku o nezákonnom postupe daňových orgánov oboch stupňov ako neopodstatnenú. Krajský súd uviedol, že právo žalobcu zúčastniť sa na ústnych pojednávaniach, na ktorých boli vypočutí konatelia vyššie uvedených spoločností, nebolo porušené, nakoľko ich predvolanie bolo neúspešné pre nepreberanie si zásielok, neexistenciu adresáta podľa zápisu v Obchodnom registri a pod. Správca dane preto ani nemohol určiť pevný termín výsluchu konateľov. V prípade Z. X. išlo o konateľa viacerých spoločností (KASTAV SK, s.r.o., PKW, s.r.o. a ďalších), ktoré žalobcovi dodávali tovar alebo od nich žalobca odoberal tovar. Z. X. sa síce dostavil na výsluch, ale doklady ani v dodatočnom termíne správcovi dane nepredložil, neobhájil svoje obchodné aktivity vo vzťahu k žalobcovi. Krajský súd poukázal na to, že daňové zákony neupravujú spôsob, akým si majú daňové subjekty preveriť dôveryhodnosť svojich obchodných partnerov, ale ponechávajú na zvážení daňových subjektov, akým spôsobom a či vôbec si preveria dôveryhodnosť svojich obchodných partnerov. V prípade nezrovnalostí však už daňový subjekt znáša následky aj v podobe neuznania nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Ak si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočet dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní alebo na základe predložených dodacích listov a faktúr, a to aj osobou uvedenou na predmetných dokladoch. Žalobca však realizáciu zdaniteľného obchodu nepreukázal; poukazoval len na neúplnosť účtovníctva svojich obchodných partnerov, na ich porušenie daňových a účtovných predpisov. Správca dane nie je povinný preukazovať existenciu daňovej transakcie, ale v rámci daňovej kontroly overuje, či daňový subjekt deklarovanú daňovú transakciu na základe daňových dokladov preukázal a či ju deklaroval správne.

Krajský súd uviedol, že Šiesta Smernica Rady zo 17. mája 1977, č. 77/388/EHS, ako aj Smernica Rady z 28. novembra 2006, č. 2006/112/ES, ktorou bola od 1. januára 2007 zrušená Šiesta Smernica, boli transponované do zákona č. 222/2004 Z. z. Žalobca sa však podľa krajského súdu týmito právnymi predpismi neriadil. V daňovom konaní a ani zo žaloby nie je možné zistiť, v čom daňové orgány podľa žalobcu pochybili a ktoré konkrétne ustanovenia porušili, prípadne v čom je rozpor medzi národnou legislatívou a legislatívou Európskeho spoločenstva.

Právny zástupca žalobcu prevzal rozsudok krajského súdu dňa 15. júna 2012.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 28. júna 2012, t.j. v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového daňového orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci. Podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho práva podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Daňový subjekt má právo klásť svedkovi pri ústnej výpovedi počas daňovej kontroly otázku, čo žalobcovi nebolo umožnené. V dôsledku toho nemohol žalobca nie z vlastnej viny preukázať prostredníctvom otázok kladených svedkovi Z. A. X., že k dodaniu tovaru fakturovaného žalobcovi, resp. týmto svedkom ako konateľom dodávateľa žalobcu KASTAV SK, s.r.o. faktúrou č. 09007 zo dňa 22. júla 2009, ako aj k predaju tovaru zo strany žalobcu deklarovaného faktúrou č. 220709 zo dňa 20. júla 2009 pre daňový subjekt KASTAV SK, s.r.o. v oboch prípadoch skutočne došlo. Zároveň došlo k porušeniu zásady zákonnosti vyjadrenej v § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Krajský súd nezobral do úvahy, že obchody deklarované vyradenými faktúrami v zdaňovacom období júl 2009 neboli v rámci daňovej kontroly výpoveďami obchodných partnerov žalobcu spochybnené, práve naopak, konateľom spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. boli dokonca potvrdené. Správca dane mal postupovať podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a dodávateľovi, ktorého označil za nedôveryhodného, určiť a vyrubiť daň podľa pomôcok, ktorými by mohli byť daňové spisy žalobcu, a nie postihovať žalobcu. Žalobca namietal, že v prípade oboch vyradených faktúr správca dane vykonal dokazovanie iba formou dožiadaní a vôbec nevyužil postup podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Ak obe strany obchodného vzťahu tvrdia, že došlo k zdaniteľnému obchodu, potom má správca dane určiť daň podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. tej strane obchodu, ktorá si neplní povinnosti v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/65,66/2001, 4SŽ/113,114/2001.

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 30. augusta 2012, podaným na poštovú prepravu dňa 30. augusta 2012, označeným ako „Doplnenie odvolania zo dňa 28. júna 2012; Oprava chýb v písaní“ napadol rozsudok krajského súdu aj z dôvodu § 205a ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože až po podaní odvolania sa dozvedel, že sa vyskytli nové dôkazy a skutočnosti, ktoré nemohol bez svojej viny označiť alebo predložiť do rozhodnutia krajského súdu. Ide o rozhodnutia daňových orgánov Českej republiky - Finančného úradu Brno č. 11319/12-1301-707271 a č. 11320/12-1301-707270, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že zdaniteľným obchod medzi žalobcom a spoločnosťou JOKOW WORKS, s.r.o., Brno sa uskutočnil. Poukázal tiež na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 vo veci Mahagében Kft proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že daňová kontrola k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2009 (okrem iných) sa začala 13. apríla 2010. O výsledku daňovej kontroly správca dane spísal protokol č. 633/320/1564/2011/Vlk zo 7. februára 2011, ktorý bol žalobcovi doručený 10. marca 2011. Žalobca sa v prekluzívnej lehote ôsmich pracovných dní v zmysle § 15 ods. 10 druhá a tretia veta zákona č. 511/1992 Zb. písomne nevyjadril. Protokol bol so žalobcom prerokovaný 24. marca 2011, kedy správcovi dane predložil aj písomné stanovisko, na ktoré však už nebolo možné vzhľadom na prekluzívny charakter osemdňovej lehoty prihliadať.

Správca dane dodatočným platobným výmerom č. 633/230/4252/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011 žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 7386,85 €. Z dodatočného platobného

výmeru vyplýva, že správca dane vyradil dve žalobcom predložené faktúry: č. 200709 z 20. júla 2009 a č. 090007 z 22. júla 2009. Vyradenie faktúry č. 200709 z 20. júla 2009 pre odberateľa KASTAV SK, s.r.o., DIČ: 2022282383 v sume 20 000 € za predaj textilu správca dane odôvodnil tým, že daňový subjekt KASTAV SK, s.r.o. je problematický daňový subjekt, na adrese sídla spoločnosti uvedenej v obchodnom registri nesídlí, nepredložil účtovníctvo a neuviedol, ako bolo ďalej nakladané s tovarom uvedeným na faktúre - či bol predaný a komu alebo je na sklade. Žalobca tým, že odviezol daň z tovaru na základe vystavených faktúr bez reálneho dodania porušil § 8 ods. 1 písm. e/, § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. V druhom prípade správca dane odôvodnil vyradenie faktúry č. 090007 z 22. júla 2009 pre dodávateľa KASTAV SK, s.r.o., DIČ: 2022282383 v sume 60 000 € za dodaný textilný tovar tým, že KASTAV SK, s.r.o. je problematický daňový subjekt, na adrese spoločnosti uvedenej v obchodnom registri nesídlí, nepredložil účtovníctvo, neuviedol odkiaľ mal dodaný tovar, nepreukázal existenciu tovaru. Pri ústnom pojednávaní konateľ uvedenej spoločnosti Z.. A. X. uviedol, že je imobilný, a preto svoju činnosť vykonáva z miesta svojho trvalého bydliska. Účtovníctvo mal správcovi dane predložiť do 26. mája 2010, kedy mal aj objasniť nákup fakturovaného tovaru. Z.. X. uvedený termín nedodrжал, účtovné doklady vôbec nepredložil, neuviedol, od koho nakúpil fakturovaný tovar. Správca dane preto ústnu výpoveď Z.. X. vyhodnotil ako nehodnovernú. Existencia tovaru nebola preukázaná, nebolo preukázané ani dodanie tovaru z vystavenej faktúry. Tým, že si žalobca uplatnil odpočet dane bez dodania tovaru na základe vystavených faktúr, porušil § 19 ods. 1, § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z.

Žalovaný rozhodnutím č. I/224/14510-75726/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011 dodatočný platobný výmer správcu dane potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne poukazuje na to, že úpravu postupu pri preukazovaní oprávnenosti nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. je potrebné považovať za špeciálnu úpravu vo vzťahu k spôsobu dokazovania podľa zákona č. 511/1992 Zb. Zákon č. 222/2004 Z. z. z dôvodov náročnosti a zložitosti pri kontrole dane z pridanej hodnoty stanovil pre dokazovanie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty prísnejšie podmienky ako pri nárokoch z iných daní. Na splnenie podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty nestačí preukázať zdaniteľné plnenie len po formálnej stránke, ale je nevyhnutné preukázať aj reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia, t. j. preukázať dodanie (v prípade faktúry č. 090007 z 22. júla 2009) a prevzatie (v prípade faktúry č. 200709 z 20. júla 2009) predmetného tovaru spoločnosťou KASTAV SK, s.r.o.

Podľa ustanovení § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. platiteľ má nárok na odpočet dane ak

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo,
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane.

Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, preto čo ak len jedna podmienka nie je splnená, nemôže si platiteľ uplatniť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty.

V predmetnej právnej veci nebola splnená podmienka uvedená pod písmenom a/, nakoľko žalobca nepreukázal, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo so spoločnosťou KASTAV SK, s.r.o. Správca dane nemohol u tejto spoločnosti preveriť faktúru, na základe ktorej sa zdaniteľné plnenie malo uskutočniť, pretože uvedený daňový subjekt so správcom dane nespôlupracoval, doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia správcovi dane nepredložil s odôvodnením, že mu boli odcudzené; ostatné doklady mal konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. správcovi dane predložiť 26. mája 2010, čo však neurobil. Konateľ uvedenej spoločnosti Z.. X. na ústnom pojednávaní dňa 12. mája 2010 (zápisnica č. 666/320/32015/2010/Cve) uviedol, že v rokoch 2009 a 2010 obchodoval so žalobcom; potvrdil faktúru č. 12/2009 aj dodací list z 22. júla 2009, tovar mal kúpiť cez internet (od koho presne tovar kúpil mal uviesť na ústnom pojednávaní 26. mája 2010) a nechal si ho doviezť a vyskladniť na adresu firmy žalobcu v T., tovar prevzal súčasne so žalobcom. K faktúre č. 200709 uviedol, že tovar

kúpil od žalobcu, odber si zabezpečil zbernou službou (cez špedičnú firmu), ktorej názov mal predložiť na ústnom pojednávaní 26. mája 2010; tovar mal ísť priamo k odberateľovi, ktorého mal tiež oznámiť 26. mája 2010; faktúra mala byť zaúčtovaná a zaevidovaná v záznamoch DPH. Ako už bolo uvedené konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. sa na ústne pojednávanie 26. mája 2010 nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, účtovné doklady nepredložil ani bližšie neobjasnil realizáciu zdaniteľného obchodu so žalobcom.

Odvolací súd má za to, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený s dodávateľom KASTAV SK, s.r.o., resp. pre odberateľa KASTAV SK, s.r.o.

Podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi - ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, nastupuje možnosť dohodnúť daň s daňovým subjektom, prípadne určenie dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 5, ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.). Predloženie dokladov je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie odpočítania dane. Faktúry, ktoré predložil žalobca, samé o sebe ešte nie sú preukázaním realizácie obchodnej transakcie, nakoľko tieto doklady nie sú bez reálneho preukázania zdaniteľného plnenia dôkazom o tom, že určité plnenie bolo aj reálne uskutočnené, pretože technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na akékoľvek plnenie bez ohľadu na to, či takéto plnenie skutočne realizované bolo alebo nie.

V daňovom konaní o odpočte dane z pridanej hodnoty sú na preukázanie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty kladené prísnejšie podmienky ako u iných druhov daní. Pre uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty musí daňový subjekt splniť zákonné podmienky (§ 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z.), ale je nutné aj preukázanie tvrdení, ktoré boli uvádzané daňovým subjektom v daňovom priznaní a v priebehu daňového konania (dodanie tovaru spoločnosťou a pre spoločnosť KASTAV SK, s.r.o.).

V záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatvárania jasných a korektných záväzkových vzťahov, je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať o to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov (§ 43 OZ), to zahŕňa i povinnosť overiť si informácie a skutočnosti ohľadne svojho obchodného partnera. Inak sa napr. aj v podnikateľskej sfére, následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi prejavujú vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré samozrejme zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej-ktorej zmluvnej strany (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 104/2012-89 z 1. marca 2012, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/25/2011 z 27. októbra 2011 a sp. zn. 4Sžf/25/2011 z 13. septembra 2011).

Na základe uvedených skutočností je preto dôvodné konštatovanie správcu dane a krajského súdu, že v predmetnej právnej veci nebolo preukázané, že skutočne došlo k zdaniteľnému plneniu, čo by odôvodňovalo uplatnenie nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na druhej strane konštatuje, že žalobca nebol prítomný na ústnom pojednávaní pred správcom dane dňa 12. mája 2010, na ktorom ako svedok vypovedal konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. Z. A. X., hoci v zmysle ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. mu toto právo patrí; z administratívneho spisu nevyplýva, žeby bol na ústne pojednávanie predvolaný. Zároveň je však potrebné uviesť, že na uvedenom ústnom pojednávaní Z. X. vypovedal v prospech žalobcu, že sa zdaniteľný obchod uskutočnil, avšak bez bližšieho špecifikovania jeho realizácie. K predloženiu dokladov preukazujúcich uskutočnenie zdaniteľných plnení, rozhodných v predmetnej právnej veci, a k bližšej špecifikácii zdaniteľného plnenia malo prísť na ústnom pojednávaní 26. mája

2010, na ktoré však Z.. X. neprišiel a svoju neúčast' neospravedlnil. Zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie veci na ďalšie konanie z dôvodu absencie žalobcu na výsluchu Z.. X., ktorý svedčil v prospech žalobcu, by viedlo len k formálnemu zopakovaniu výsluchu svedka, ktorým by opätovne došlo k výpovedi, ktorú by žalobca nemal dôvod konfrontovať práve s ohľadom na favorizovanie žalobcu. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že s ohľadom na okolnosti predmetnej právnej veci nebol zásah do práva žalobcu klásť svedkovi otázky takej intenzity, ktorý by odôvodňoval zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň však Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že k intenzívnejšiemu zásahu do práva žalobcu klásť svedkom otázky mohlo prísť až 26. mája 2010, kedy mali byť Z.. X. predložené doklady preukazujúce realizáciu zdaniteľných plnení (kedy by mohlo prísť k odlišnostiam v účtovníctve medzi daňovými subjektmi, a teda k potrebe konfrontácie medzi žalobcom a konateľom KASTAV SK, s.r.o.); ústne pojednávanie sa dňa 26. mája 2010 pre neprítomnosť Z.. X. neuskutočnilo, doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia nepredložil, preto neexistoval subjekt (svedok), ktorému by žalobca mohol klásť otázky (§ 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky neprihliadol na doplnenie odvolania z 30. augusta 2012, podaného na poštovú prepravu 30. augusta 2012. V zmysle ustanovenia § 205 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. V predmetnej veci právny zástupca žalobcu prevzal napadnutý rozsudok krajského súdu 15. júna 2012, posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 2. júl 2012 - v tejto lehote mohol žalobca rozšíriť rozsah a dôvody podaného odvolania (odvolanie bolo podané na poštovú prepravu 28. júna 2012), čo však v uvedenej zákonnej lehote neurobil. K rozšíreniu dôvodov odvolania a predloženiu rozhodnutí Finančného riaditeľstva v Brne č. 11319/12-1301-707271 a č. 11320/12-1301/707271 došlo až 30. augusta 2012, teda po uplynutí lehoty upravenej v § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Navyše, uvedené rozhodnutia sa týkajú spoločnosti JOKOW WORKS, s.r.o., Brno, ktorá v zdaňovacom období júl 2009 nebola dodávateľom ani odberateľom žalobcu.

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11) pripomenul boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady 2006/112/ES. Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. V predmetnej veci položené prejudiciálne otázky vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, sa uskutočnilo tak, ako to vyplýva z príslušnej faktúry, a že faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112/ES. V predmetnej právnej veci však nebolo preukázané, žeby sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, nebola teda splnená jedna z podmienok, za ktorých došlo k položeniu prejudiciálnej otázky vo veci Mahagében; zároveň v predmetnej právnej veci nebolo preukázané splnenie vecných a formálnych podmienok vzniku práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112/ES. Členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo 17. júla 2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29. júla 2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639- bod 21; z 21. júna 2012 Mahagében, C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie dane z pridanej hodnoty a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej. Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mahagében nemožno aplikovať v predmetnej právnej veci.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postup a rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, bol v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z., č. 511/1992 Zb. a Občianskym súdnym poriadkom, preto rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/163/2011-43 zo dňa 24. apríla 2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1

Občianskeho súdneho poriadku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.